Lectura
SEGRE
SUPLEMENT DOMINICAL
11 d'abril del 2010 Núm. 620

REPORTATGE

Fira de Titelles de Lleida: tot a punt per aixecar el teló

ENTREVISTA

David Esterri i Lo Pardal Roquer: Són el mateix?

"No m'interessen les tornades fàcils"

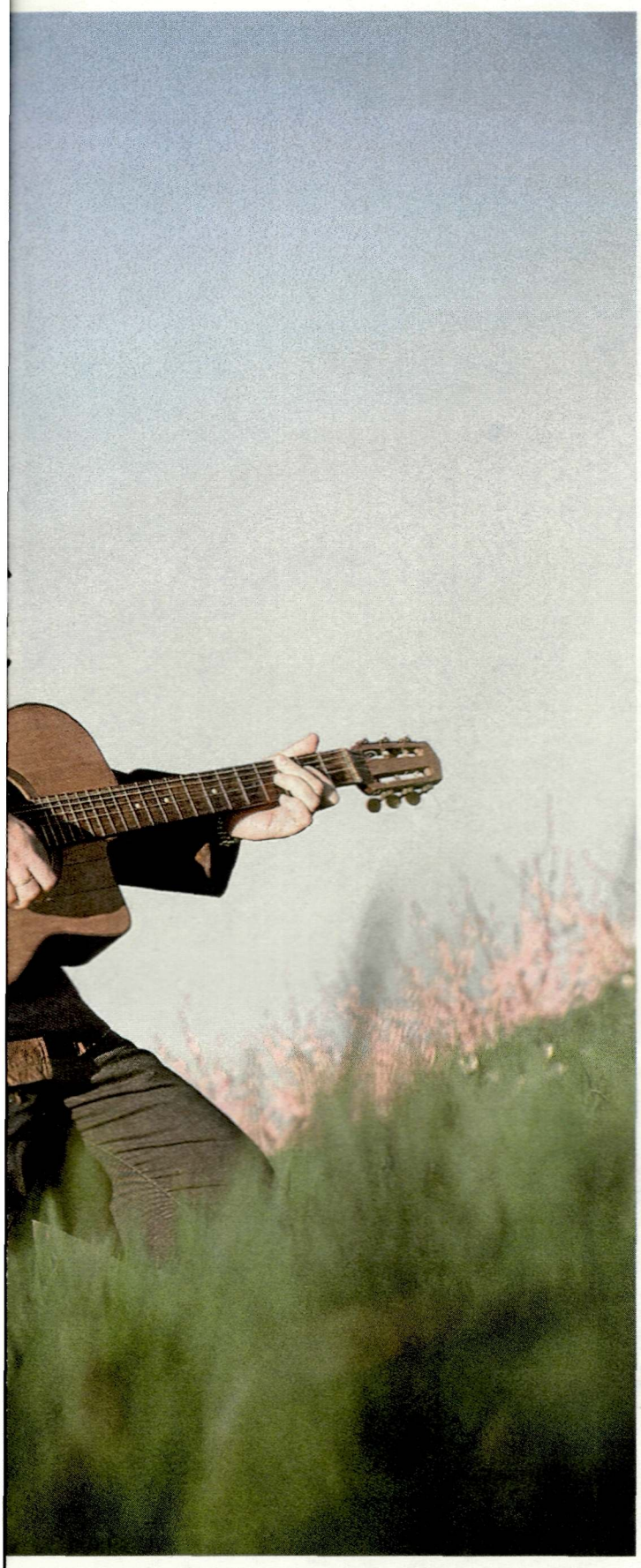

Diu de si mateix aquest *ocell* que "Lo Pardal Roquer és la creu d'en David Esterri, pagès frustrat que es dedica a la música per tal de no haver d'aplanar el llom". Tota una declaració de principis que, no obstant això, no respon a la realitat, ja que aquest lleidatà de 40 anys amb el niu a Alpicat, a més d'utilitzar el pseudònim aviari per deixar anar el seu vessant més *rockanroller*, és compositor d'òperes i sardanes, a més de professor de música i ha col·laborat en les gravacions dels artistes més importants del país. Geni i figura, un home en constant procés de reinvenció, en David Esterri és també el compositor de 'La Sibil·la', estrenada aquest passat Nadal a la Seu Vella, i ara participa al cicle musical de cantautors lleidatans *Nostrats*.

TEXT I FOTOS: **MIKEL ARISTREGI**

DAVID ESTERRI

[Músic, compositor i pedagog]

Lo Pardal Roquer és un nom curiós per a un cantant de rock&roll; quin és el seu origen?

Això del nom ve de molt enrere; qui realment el va inventar va ser El Pardal Vell, que és el meu pare, que també fa música. Però, a més, aquest tipus d'ocell és autòcton i es mou en zones rurals, com jo, així que encaixem molt bé l'un en l'altre. Quan vaig començar amb el projecte de cantar en solitari el 2006, també per diferenciar la faceta de cantautor amb la resta de coses que faig, vaig decidir adoptar aquest nom que m'havia posat el meu pare.

Així que vostè va créixer en un ambient en què la música era un element quotidià, oi?

Quins discos s'escoltaven a casa seva quan era petit?

Antigament, quan no hi havia tanta tecnologia i entreteniment fàcil, hi havia el bon costum de passar el temps fent coses més edificants, com la lectura o aprendre a tocar un instrument. El meu pare tocava la guitarra i amb la colla solien fer rondalletes per la zona de Lleida. A casa tocava els seus boleros i les seves cosetes i a mi m'agradava escoltar-lo. D'aquí em ve l'afició per la música. A més, sempre estava el tocadiscos posat i, quan no sonava, demanava que l'hi fiquessin; recordo els Indios Tabajaras que tocaven melodies com hawaianes amb guitarres, discos de jazz de West Montgomery o Count Basie, però també de María Dolores Pradera o Los Panchos... Coses populars però de molta qualitat musical.

I res de clàssica, precisament l'estil de música en què ha basat pràcticament tota la seua carrera professional, almenys com a compositor.

Bé, jo vaig ser un adolescent bastant atípic, solitari i tot això, i en la música clàssica, que vaig descobrir amb 12 o 13 anys, hi vaig trobar com una mena de refugi i d'aliment espiritual del que jo em nodria. Curiosament, la música clàssica la vaig descobrir a través d'una sèrie de televisió de la BBC que, en diversos capítols, relatava la vida de Wagner amb la interpretació

de Richard Burton, que era un gran actor. Recordo que només escoltava la *Marxa Fúnebre de Sigfrido*, que era la música amb què començava la sèrie; sortia corrent de la meua habitació i em plantava davant de la tele, al·lucinant amb la força de l'orquestra que la interpretava... Browaaaa!!!!! De fet, fa poc vaig trobar la sèrie en DVD i me la vaig comprar per nostàlgia (riu).

Així que els dos Richards, Wagner i Burton, són els culpables que s'apuntés al conservatori de Lleida i estudiés música.

Podria dir-se que sí. Malgrat que hi havia aquell ambient propici per a la música a casa, jo mai m'havia plantejat estudiar-ne fins que vaig complir els 13 o 14 anys. Aquella passió que em va entrar per la música va fer que m'hi posés a sac, traient dos cursos de solfeig en un sol any... havia de recuperar el temps perdut. Em vaig apuntar a violí i viola, i poc després vaig aprendre a tocar el contrabaix de forma accelerada perquè tenia la possibilitat d'entrar a la cobla juvenil de sardanes de Lleida per substituir el noi que ho deixava. El meu debut va ser al pati del monestir de Montserrat; recordo que tremolava dels nervis (riu).

Però és que, a més, l'obra amb Lo Pardal Roquer, formada per quatre discos, també és un homenatge a Wagner, cosa que denota la seva admiració per ell. Què representa per a vostè aquest compositor?

No és fàcil d'explicar, però Wagner vindria a ser l'intent de síntesi més gran que mai hagi fet una persona de tot, i quan dic "de tot" vull dir d'art, de filosofia, d'ideologia... Això és el que més m'interessa d'ell. Dit d'una altra manera el que menys m'interessa és el gran especialista, el virtuós; en canvi, sí que m'interessa l'humanista, el fet que sap trobar la relació latent que hi ha entre les coses, que no és visible, però que existeix i que s'hi arriba a través de la intuïció. A través del Pardal Roquer faig un homenatge a aquest gran personatge del segle XIX. Hi ha una influència en la concepció, en l'estructura, i fins a i tot en el *leitmotiv*, utilitzant com a eix central la seua l'òpera *Anell del Nibelung*, sobretot en el tractament dels motius cíclics, que es van repetint al llarg de les dues tetralogies, la seva i la meva.

A nivell pràctic, com integra conceptes tan complexos en una música aparentment tan senzilla com el rock&roll?

Precisament, en aquesta simplicitat del rock&roll, com del rithm&blues o el rockabilly, rau la força i contundència del seu missatge. Si pots sintetitzar una idea en una sola frase, no ho facis en dues. El fet que no siguin músiques sofisticades no vol dir que siguin banals, ni de bon tros. Aquí entren en joc les lletres; no m'interessen les tornades fàcils i repetitives sense missatge. Jo sempre tracto temes exis-

tencialistes com el sentit de la vida, la fugida, l'amor, el fatalisme, la religió... però sempre des del meu punt de vista, partint de la realitat que m'envolta i, per descomptat, en català.

D'entre els molts grups dels quals ha format part, destaca la seua participació a l'Orquestra Bogart als anys 90, una formació bastant "peculiar" que, no obstant això, es disputaven totes les festes majors de poble.

Sí, sí (riu). En aquest tipus d'orquestres sempre hi ha uns cànons que cal complir, com ara tocar la cançó de l'estiu i aquestes coses. Nosaltres, si ens agradava, la tocàvem, però no ho fèiem per regla general. Complíem la primera part de ball per a la gent gran, però després fèiem el que ens agradava a nosaltres; molt rock&roll, soul, clàssics de tota la vida... Potser no érem els millors tècnicament, però hi posàvem moltes ganes i això la gent ho percep. Rara era la nit que no sorgís aquella *xispa* que feia els concerts especials. Ens ho passàvem molt bé, la veritat, coneixent el territori, conduint d'un poble a un altre amb algun accident inclòs... però tranquils, res greu!

> "En la música clàssica hi vaig trobar com una mena de refugi i d'aliment espiritual del qual jo em nodria"
>
> DAVID ESTERRI

Paral·lelament a aquesta faceta 'd'activista' de la música popular, també és un prolífic compositor de peces clàssiques, entre les quals s'inclou 'La gàbia daurada', una òpera destinada al públic infantil. Com va ser l'experiència?

Bé, vaig començar a compondre molt aviat. Als 15 anys ja havia escrit sardanes, música de cambra... una mica per necessitat vital, perquè mai van ser interpretades i acabaven totes al calaix, tot i que van contribuir a fer que millorés la meva tècnica compositiva. Amb el temps van arribar les primeres publicacions en editorials musicals i les primeres estrenes a la UdL. Fins que un dia em va arribar l'encàrrec de l'Escola de Música L'Intèrpret de fer una òpera, *La gàbia daurada*, que al principi havia de ser una adaptació d'una òpera d'un francès que ara no recordo, però jo els vaig proposar fer-ne una totalment de nova a partir d'un text del poeta lleidatà Pere Pena. En principi, és una òpera infantil, però crec que és prou complexa, amb parts d'execució de dificultat alta que la fan interessant per a tots els públics. Es va estrenar a l'Auditori el 2007.

Vostè també és el compositor de l'obra simfònica d'"El cant de La Sibil·la', estrenada en el marc inigualable de la Seu Vella aquest passat Nadal, amb una nau central abarrotada de públic. Com va afrontar aquest repte?

El cant de la Sibil·la és un drama litúrgic d'origen medieval que profetitza la fi del món. La peça està protagonitzada per una profeta, la Sibil·la, que feia oracles relacionats amb l'arribada del Messies i l'Apocalipsi. Per a mi, aquesta obra és com un poema per a orquestra, coral i solista en què, basant-me en el que es conserva de text, vaig intentar extreure la veritable essència de la història, a partir de la qual vaig compondre la música per a aquestes tres diferents parts que la interpretaran després.

I què recorda del dia de l'estrena?

Home, és molt emocionant! També es pateix, perquè estàs una mica a l'expectativa de la reacció de la gent, de si sortirà tot bé, de si funcionarà, però tot aquest patiment queda compensat per la satisfacció de veure culminat tot un treball que arrossegues des de fa dies, mesos...

Per acabar, recomani'ns un autor clàssic, un de modern i un de contemporani.

Per no abusar de Wagner, i segons aquest ordre: Frederic Mompou, John Lennon i Tom Waits.